

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată, o frumoasă prințesă pe care o chema Harriet Hamsteros și care, așa cum arată și numele, era un hamster.

Era curajoasă, inteligentă și excela în tot ce știa să facă prințesele hamster în mod tradițional, de exemplu în jocul de dame și în fracții.

Nu se pricepea prea tare să se plimbe diafană prin palat și să ofteze mult - altă însușire tradițională a prințeselor -, dar părinții i-au angajat profesori de bune maniere, gata să îndrepte acest neajuns.

PALIDĂ ȘI
MELANCOLICĂ, PRINTEȘĂ. PALIDĂ ȘI
MELANCOLICĂ. ȘI NU MAI TROPĂI.

MELANCOLIC ÎNSEAMNĂ
TRIST. CÂND SUNT TRISTĂ,
CALC APĂSAT. DE CE SĂ
FII TRIST, DACĂ NU TE
AUDE NIMENI?

Profesorul de bune maniere a pus-o să meargă cu o carte pe cap, să-i îmbunătățească postura. L-au găsit mai târziu în bibliotecă, cu cartea îndesată în gură, iar Harriet a fost pedepsită vreme de o lună.

Printesa îl adora pe Mumfrey, pitpalacul ei de călărie, cu care străbătea călare toată provincia. Pitpalacii de călărie nu pot zbură, dar sunt armăsari excelenți pentru hamsteri. Harriet mergea călare pe Mumfrey peste tot și se prefăceau amândoi că nimiceau monștri, din moment ce părinții nu-i dădeau voie cu niciun chip prințesei să măcelărească dragoni adevărați. Iar asta era motiv de mare dezamăgire pentru ea.

DAR, MAAAMĂ!
DOAR UN DRAGON
MIC DE TOT!

E PREA PERICULOS,
DRAGĂ! IAR O PRINTESĂ
NU SE CADE SĂ UCIDĂ
DRAGONI.

EU SUNT PRINTESĂ! DACĂ
EU FAC CEVA ÎNSEAMNĂ CĂ
ASTA FAC PRINTESELE! CINE
INVENTEAZĂ REGULILE?!

Cu toate că o țineau la distanță de monștri, Harriet era în general fericită, și nu la fel de enervantă ca alte prințese. Însă mama și tatăl ei erau deseori triști, deoarece știau că un nor negru plana asupra prințesei, și prin urmare a întregului regat.

Pentru că, în ziua botezului, pe când prințesa avea doar douăsprezece zile, un blestem groaznic fusese aruncat asupra ei, iar în ciuda tuturor strădaniilor depuse, regele hamster și regina lui nu știau cum să rupă acel blestem.

Capitolul 2

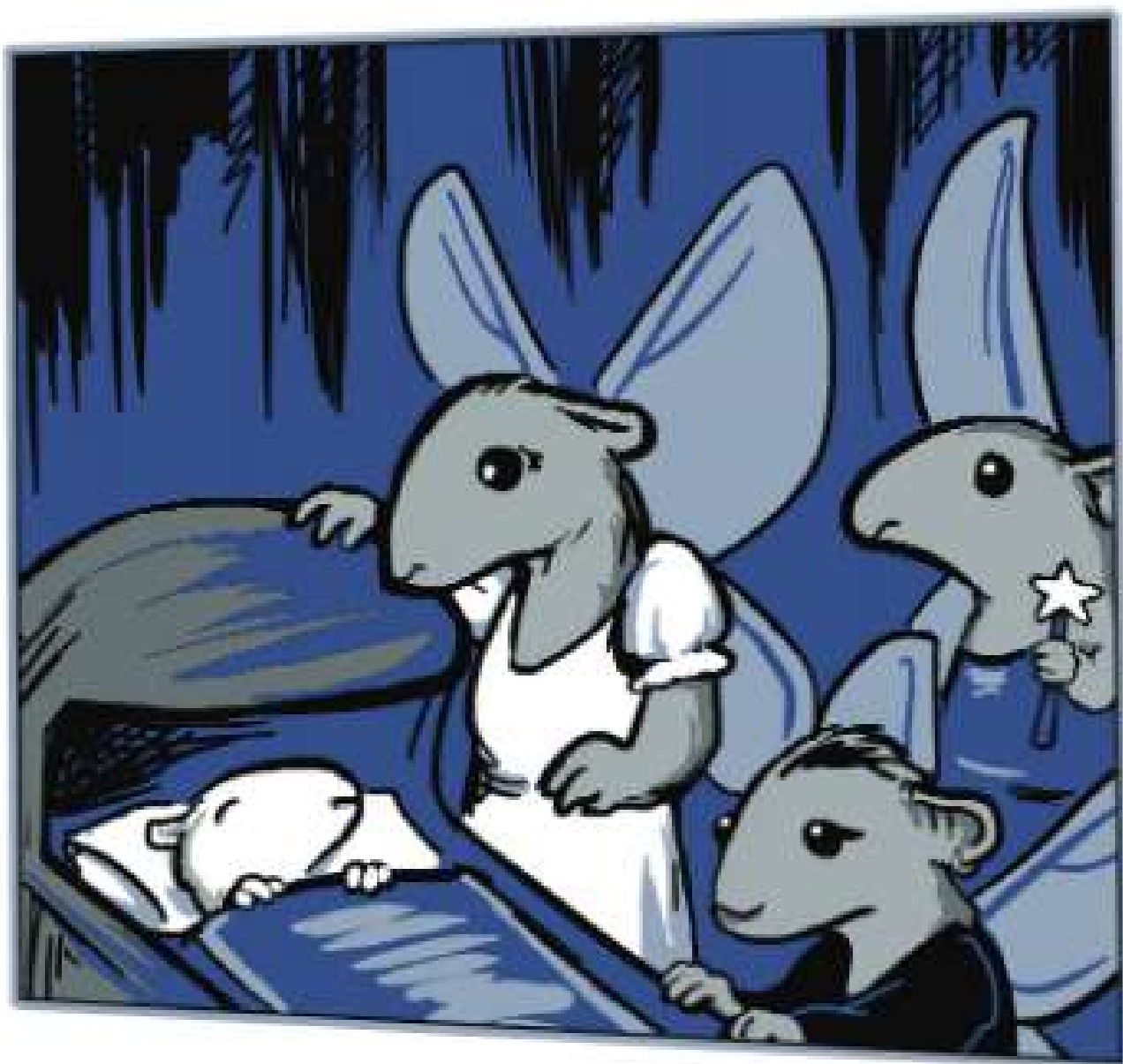
Botezul: Cu zece ani în urmă

În ziua botezului prințesei, veniseră să asiste la ceremonie toți curtenii din palat și mulți dintre cei mai importanți oameni din regat.

Familia regală nu se uitase la bani. După buna tradiție Hamsteros, erau acolo duci și lorzi și o marchiză – adică ceva echivalent unui marchiz –, mai mulți viconti, un conte get-beget, ba chiar și un pretor. (Pretorul ajunsese acolo pentru că se rătăcise la vânătoare, în urmă cu câteva săptămâni. Habar n-avea ce se întâmpla la hamsteri, dar auzise vorbindu-se că va fi mâncare pe degeaba.

În anumite tipuri de regate, pretorii sunt oficiali aleși, care nu pierd niciodată ocazia să mănânce gratis.)

Erau, desigur, și trei zâne-șoricioaice ursitoare, cu rostul să se îngrijească de binecuvântări, plus prințesa însăși.

BUN. AVEM TREI ZĂNE
URSI TOARE, AVEM
PRINTESA... AM UITAT
CEVA?

PE URSITOAREA CEA REA
AI INVITAT-O?

DE CE AȘ INVITA
O ZÂNĂ REA
LA BOTEZUL
FIICEI NOASTRE?

PENTRU CĂ,
ALTFEL, MITE CE
FACE!

Distinsa adunare s-a tras înapoi, atunci când a apărut ursitoarea cea rea, pentru că și-a dat seama cât ai clipi că nu era o zână oarecare, ci groaznica Șobombros în persoană, cea aflată de unsprezece ani consecutiv pe locul trei în lista celor mai malefice zâne din revista *Zâne ursitoare de azi*. Se zvonea că pe Șobombros o cam deranja faptul că nu reușea să urce mai sus pe listă, așa că punea la cale ceva măreț.

Șobombros era înaltă, subțire și avea unghii atât de lungi, încât se curbau ca niște gheare stranii, astfel că greu reușea să-și sufle nasul fără să-și provoace răni grave. Avea blana albă ca osul, ochii roșii și doar un ciot de coadă – pentru că la restul cozii renunțase când era tânără, ca să primească în schimbul ei puteri mai mari. (Ăsta-i un schimb la îndemâna șobolanilor, deși majoritatea sunt extrem de atașați de cozile lor și nici nu le-ar trece prin cap să se despartă de ele.)

NU M-ATI INVITAT!
PE MINE! MĂ OBLIGATI
SĂ ARUNC UN BLESTEM GROAZNIC
ASUPRA PRINTESEI ȘI A REGATULUI,
ASTFEL ÎNCÂT SĂ NU MĂ MAI
KITATI VREODATĂ!

VEZU EXACT DE ASTA
NU TE INVITĂM DE OBICEI.

Șobombros a traversat podiumul cu pași mari, spre coșul în care se afla prințesa. Două dintre zânele ursitoare s-au tras speriate înapoi, dar a treia, cea mai tânără, a apucat bine coșul, pregătită s-o smulgă de-acolo pe prințesă, în caz că Șobombros încerca să pună laba pe ea.

Dar Șobombros nu s-a atins de prințesă. A privit-o doar, împreunându-și unghiile lungi cu un țacănit, apoi a râs – un râs ca zornăitul unor oase care cad pe întuneric într-o groapă.

— Foarte bine, a zis zâna cea rea. Foarte bine! Cât are azi, douăsprezece zile? Când va împlini doisprezece ani, se va înțepa la deget într-o roată pentru hamsteri și va cădea într-un somn ca de moarte!

ȘI NIMENI NU VA FI ÎN STARE
S-O TREZEASCĂ,
AȘA CĂ VA DORMI PÂNĂ VA MURI.
MU-HA-HA-HA-HA!

ȘTIU, DACĂ VREI SĂ
BLEȘTEMI PE CINEVA,
N-AI DECÂT. DAR NU
MAI JUBILA!

DA, „MU-HA-HA-UL”
MI SE PARE EXAGERAT.

Șobombros s-a făcut nevăzută într-un nor de fum cu miros de păr ars, iar locuitorii regatului s-au privit unii pe alții îngroziți. Prințesa era blestemată!